

„Ja, da Selskabet altsaa nu er begyndt at samles, tør jeg maaske udbede mig den Ære —.“

Hun saa hurtigt op paa ham med et sky Blik, som om hun frygtede for, at der skulde ligge en skjult Hentydning i hans Ord. Derpaa slog hun med træt Mine sin Vifte ud, som gad hun alligevel ikke have Betæneligheder, tog hans Arm og sagde med bortvendt Ansigt:

„De har Ret! Lad os lade, som om vi morer os.“

„Jeg synes ikke, den naadige Frue er rigtig i Humør idag,“ sagde han, da de var kommen ind i det tilstødende Værelse, et hvidlakeret og forgyldt Kabinet i Rokostil. „Er der gaaet Dem noget imod?“

„Ikke Spor! Jeg vilde bare ønske, at denne væmmelige Dag vel var overstaaet.“

„Hvorfor?“

„Jeg hader Selskaber!“

„Saa-aa. Det overrasker mig egentlig. Er *det* ikke noget nyt?“

„Det kan saamænd gerne være. Men jeg er jo ogsaa en anden nu. Man er bleven Madame. Inden man veed et Ord af det, er man vel Bedstemo'er.“

„Ja se, den sidste Værdighed opnaaes nu ikke uden visse forudgaaende Formaliteter. — Skal vi ikke nedlade os?“

Han var standset foran en lille silkebetrukken Sofa og gjorde en Haandbevægelse ned imod den.

„Eller er De bange for at faa Deres Kjole krøllet, inden Selskabet kommer?“ tilføjede han, da hun tøvede med at sætte sig.

Hun forvirrede ham igen ved at skotte op til ham, som om hun anede en skjult og dristig Mening i hans Bemærkning. Uden at svare bredte hun derpaa sin Kjole vifteformigt ud til Siden og tog Plads i det ene Sofahjørne.

„Kan De forstaa,“ sagde han efter at have slaaet sig ned ved Siden af hende, „kan De rigtig begribe, at det ikke er mere end otte Dage, siden vi skiltes i Rom?“

„Aa jo — hvorfor ikke?“

„Har De ikke en Fornemmelse af, at der er gaaet en lille Evighed, siden vi den Formiddag sagde Farvel til hinanden ... De husker ... paa Banegaarden dernede?“

Nanny stirrede en Stund som ganske uforstaaende ud i Luften og rystede afgørende paa Hovedet.